

A pápa négy példával illusztrálta, mennyivel fontosabb a lelki szükségletek kielégítése, mint a megszokott formákhoz való merev ragaszkodás. Az idézett homília május 25-én hangzott el a Szent Márta Házban a Márk 10. fejezetében olvasható evangéliumi részről, amelyben a tanítványok letorkolják azokat, akik gyermekeket hoznak Jézushoz.

„Emlékszem – mondta Ferenc pápa –, egyszer Salta város búcsúünnepén, a városból kifelé jövet egy egyszerű asszony áldást kért egy paptól. A pap azonban így felelt: 'De hiszen most tetszik jönni a miséről!' – és elmagyarázta neki a templomi áldás egész teológiáját. A néni megköszönte: 'Ó köszönöm, atya, igen, atya' – és amint a pap továbbment, odalépett egy másik paphoz: 'Atya, kérem, áldjon meg!' – Az egész fejtegetés nem mondott neki semmit - folytatta a pápa –, mert másra volt szüksége: arra, hogy az Úr megérintse. Ez az a hit, amit mindig keresünk, ez az a hit, ami elhozza a Szentlelket. Ezt segítenünk, erősítenünk, növelnünk kell.”

A Szentatya a jerikói vak történetére is utalt, akit megfeddtek a tanítványok, amiért kiáltozott, hogy „Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!”. „Az evangélium azt mondja, el akarták hallgattatni, de ő egyre hangosabban kiabált. Miért? Mert hitt Jézusban! A Szentlélek hitet ébresztett a szívében. S erre azt mondják: 'Nem, ezt nem teheted. Az Úrnak nem szokás kiabálni. Nem engedi a protokoll.'”

Ferenc pápa egy harmadik, mai életből vett példát is említett. Egy fiatal pár bemegy a plébániai irodába: „Jó napot kívánunk! Szeretnénk házasságot kötni.' Mire az irodás ahelyett, hogy 'Ez nagyszerű!', így válaszol: 'Jól van, foglaljanak helyet. Ha nászmisét is szeretnének, az drágább lesz...' Örömteli fogadtatás helyett – 'milyen jó, hogy összeházasodnak' – a válasz csupán ennyi: 'Meg vannak keresztelve?' És zárt ajtót találnak” – mondta a pápa, majd hozzátette: „A keresztény embernek megvan a lehetősége, hogy ajtót nyisson, hálát adva az Úrnak az új házasságért”, ez esetben azonban az irodás ellenőrizni akarta a fiatal pár hitét ahelyett, hogy erősítette volna. „Mindig megvan a kísértés – mondta a pápa –, hogy megpróbáljuk kisajátítani az Urat.”

A pápa végül egy fiatal anya példáját hozta fel. „Gondoljunk egy gyermekét egyedül nevelő anyukára, aki bemegy a plébániai irodába, és azt mondja: 'szeretném megkereszteltetni a gyermekemet.' És erre az a keresztény... az a keresztény azt feleli: 'Nem lehet, mert maga nem házasságban él!' – Ez a lány, aki merte kihordani a terhességét, és nem küldte vissza a babát a feladónak, mit talált? Zárt ajtót! Ez nem buzgóság! Ez távol van az Úrtól! Ez nem nyit ajtókat!”

„Amikor így gondolkodunk és így cselekszünk, nem teszünk jót az emberekkel, Isten népével. Jézus hét szentséget alapított, mi pedig ezzel a viselkedéssel létrehozuk a nyolcadikat: a pasztorális szokásjog szentségét!” „Jézus nem örül, amikor ilyet lát”, mert akik elszenvedik, „az ő hívő népe, akiket annyira szeret. Isten szent népe, az egyszerű emberek, akik szeretnének közelebb kerülni Jézushoz – és hány jó szándékú keresztény jár tévúton: ahelyett, hogy ajtót nyitna, becsukja a jóakarát ajtaját. – Kérjük az Urat, hogy mindenki, aki az Egyházhoz jön, nyitott ajtókra találjon, nyitott ajtókra, hogy Jézus szeretetével találkozzék!” –idézi Ferenc pápát a CNA.

forrás: Magyar Kurír